

3. Úsměvy ukryté v dlani

Sen se stal skutečností a moje noha se poprvé dotkla indické země. V tu chvíli jsem si připadala jako Malá mořská víla, které se splnilo přání, ale přitom ztratila řeč a každý krok byl utrpením. Ani já nebyla schopná mluvit. Šok, který mi tahle země připravila byl daleko větší než jsem čekala a na co jsem se doma připravovala. Ačkoliv jsem se ocitla v Bombeji, což je sice velkoměsto, ale svojí přívětivou přímořskou polohou a oceánským vzduchem, není tak šílené jako například hlavní město Dílí, jsem jen ztěží popadala dech.

To co se odehrávalo kolem, mi připadalo neskutečné. Spousta lidí bydlících přímo na ulici. Spali na chodníku, zabalení do špinavých hadrů, v závějích prachu a odpadků. Silnice přeplněné motorkami, auty a rikšami, která ustavičně troubí a od jejich výfuků se line černo černý kouř. Přejít ulici je nadlidský výkon. Přechod pro chodce je zde jako nedostatkové zboží. Nikdo nic nerespektuje. Při záchraně holého života musíte rychle prokličkovat mezi auty. Pruhů je na silnici tolik, kolik si jich kdo udělá. A pozor, jezdí se vlevo! Všude je obrovské množství lidí. Stále se vás někdo na něco ptá. Je vám trapné neodpovídat, aby to nevypadalo neslušně. Občas si tím ale jen přitížíte, protože zbavit se dotěrného tazatele bývá někdy dost obtížné. Nikdo nedodrží žádný odstup. Lepí se na vás. Máte pocit, že špičky vašich nosů se brzy dotknou a couvání nic neřeší. Všudepřítomní žebráci vás tahají za rukáv....a každý vás chce jenom okrást. Chce se vám plakat a zároveň smát, i když k ani jednomu nemáte žádný rozumný důvod. Chvillemi nechápete, proč zrovna sem jste chtěli tolik jet..... ale vrátit se nemůžete, protože by jste dali za pravdu svému okolí, které vás přece dobře varovalo.....

Musíte jen vydržet a doufat.....Nezbývá nic jiného, než se obrnit velkou dávkou trpělovosti. Za pár dní si člověk začne pomalu zvykat. Některé věci vás už přestanou překvapovat, jiné vezmete jako fakt. Důležité je ale nespěchat. Indie má své vlastní tempo a řád. Jít proti tomu nemá smysl a evropskou logiku zde nehledejte. Když přistoupíte na to, že věci se dějí jak mají a všechno má svůj důvod, jen my často ještě nechápeme jaký, neskutečně se vám uleví. I vaše mysl si odpočne od neustálého plánování začnou se vám dít neuvěřitelné věci.

4. Rišikéš - Posvátná očista

(stát Uttarakhand)

Kdo by neznal řeku Gangu. Je to jedna z největších řek Indie a k tomu posvátná. Pramení v Himalájích poblíž Gangotri. Vykoupat se v ní, má očistit duši i tělo. I já se chtěla v téhle řece koupat. Zakusit její magickou sílu. S tímto plánem jsem přijela do města Rishikesh, meky jógy v podhůří Himalíjí.

Malebné vegetariánské město rozkládající se na březích Gangy patří mezi nejvýznamější poutní místa hinduismu. I The Beatles tady měli svého Gurua (Mahariši Maheš Jogi), ale s tím to prý dopadlo všelijak. Ganga je zde divoká, čistá a studená. Ne nadarmo se Rishikeshi říká "brána do Himaláje". Pravý a levý břeh spojují dva lanové mosty pro pěší Ramjula a Lakshmajula. Rishikesh je poměrně klidné a čisté město na indický standart. Jeho velká část je určena pouze pro pěší.

Naproti největšímu ghátu, nazývanému Triveni, tak se říká schodům vedoucím do řeky, sedí uprostřed obrovská, překrásná, bílá socha boha Šivy. Prudký proud ho omývá ze všech stran. V době kdy jsem byla v Rishikeshi já, seděl krásně osamocený, jakoby se vznášel na vodní hladině. Dnes k němu vede molo a celá socha je kolem dokola obklopona plošinou. Škoda.

Na Triveni se každý večer koná nádherná puja - posvátný obřad, kde září stovky olejových lampiček a zní zpěv bahjanů a manter.

Za městem proti proudu Gangy najdete na jejím břehu půvabná písečná místa na odpočinek, meditaci, slunění i koupání. Jsou to vlastně skoro takové zátoky, kde je celkem bezpečné se vykoupat. Provést svoji osobní posvátnou očistu. Jinak je totiž proud horské řeky opravdu velmi silný.

Chodila jsem po břehu, sbírala lesklé oblé kamínky a občas jsem si smočila nohu. Brrr, pěkně studená. Taky se nikdo nekoupal. Vždyť říkali, že má teď asi 6 stupňů. Je prosinec a na podhůří Himalájí je to znát. V noci a ráno je fakt velká zima a přes den, kolem poledne se výrazně, skokově oteplí až na 25 C. Budu na to muset jít postupně. Každý den se ponořím do vody o kousek víc, přemítala jsem v duchu. Voda Gangy má nádhernou barvu. Je to něco mezi smaragdovou a modrou. Najdete tam snad všechny odstíny zelené. Její písek je plný slídy. Tedy myslím si, že to byla slída. Všechno se vám pak leskne. Měla jsem třpítivé ruce i nohy, jakoby se namazala krémem s jemnými flitřičky na večerní párty. Že by rande s vlastní duší...?

Chtěla jsem všem svým blízkým přivést kamínek z Gangy. I když mě čekala ještě dlouhá cesta po jejím toku až do Kalkaty a odtud lodí na Andamanské ostrovy, byla jsem rozhodnutá tenhle poklad s sebou nést. Doslova a do písmene. Pojedou se mnou napříč celou Indií. Všechno co jsem měla byl středně velký batoh.

Vybírala jsem z písku malé hladké oblázky a pečlivě je ukládala do sáčku. K tomu jsem si nabrala do malé pet láhve vodu. Tady bude Ganga rozhodně nejčistší a když vodu, tak z Rishikeshe. Mám ji doma v karafě dodnes. Je stále krásně průzračná a vonní.

Další den jsem opět šla na své oblíbené místo proti proudu. Chtěla jsem tam zůstat o trochu déle a tak jsem si nesla svačinu v igelitovém pytlíku. Pár rajčat, nějaké sušenky a vodu.

Rishikesh je místo plné nejenom poutníků, jogínů, ale i opic. Doslova na vás číhají na každém rohu, aby vás mohly oloupit téměř o vše co máte. Jsou to neskutečně dobří chmatáci. Když se na ně díváte z dálky, přijdou vám něžné, roztomilé a exotické. Mrkají na vás líbeznými očky. Úplná zoologická zahrada. Nenechte se mýlit. Ve skutečnosti jsou pěkně nebezpečné. A místy z nich jde i strach. Jakmile se jim něco nelíbí, začnou na vás okamžitě cenit svoje poměrně velké, ostré, žluté zuby a k tomu přidají ještě syčení. Jediné co fakt nechci, aby mě tahle potvora kousla a já se ocitla v místní nemocnici s podezřením na vzteklinu.

V ruce se mi houpala igelitka, když z ničeho nic jsem ucítila silné zatahání. Lekla jsem se. Prudce jsem se otočila a za mnou byla cesta posetá tlupou opic různé velikosti. Dívaly se na mě nepřátelským pohledem. Některé měly na sobě známky bitev. Šrámy a jizvy dokazovaly, že budou zřejmě zdatnými bojovníky. Brousily si zuby na moje jídlo. Zkoušela jsem ho ubránit, ale agresivní zvuky které vydávaly a ostré špičáky, co mi ukazovaly, mě odradily. Vypadaly opravdu hrozně. Docela jsem se bála. Raději to vzdám. To za to nestojí. Igelitka se roztrhla a rajčata se koulela po cestě. V tu chvíli se opice o ně začaly rvát mezi s sebou.

Skvělá příležitost rychle se jim ztratit z dohledu. Přidala jsem do kroku. Uf, dost se mi ulevilo.

Místní mi pak poradili, že je nejlepší mít u sebe pišťalku nebo klacek. Ostrého tónu pišťalky se leknou a utečou. Stejně jako když klackem mlátíte o zem. Zase jedno poučení pro příště.

Možná se dnes ponořím o něco víc. Nutně se potřebuju po tomhle zážitku zchladit.